

[Socialministeren.]

gennemsnitsindtægt for hele landet. Jeg må gøre opmærksom på, at det tal, der her nævnes, godt 9 000 kr., angiver et maksimum. Det er kun de folk, der konkret er oppe på den pågældende indtægt, der opnår den dertil svarende erstatning. De personer, hvis indtægt vitterlig ligger under denne grænse, opnår ikke denne erstatning. Og er det da ikke nødvendigt, at man ved fastsættelsen af et sådant maksimum tager hensyn til den gruppe arbejdere, der har de relativt høje lønninger?

Det ærede medlem var inde på problemet de tyngende udgifter, som arbejdsgiverne her påtager sig. Jeg gør til sammenligning opmærksom på, at arbejdsgiverne i de seks lande, som har dannet fællesmarked, afholder hovedparten af de sociale forsikringsudgifter — fra ulykkesforsikring til pensionsordning. Næsten alle disse udgifter er med betydelige beløb lagt over på produktionen, hvorimod i Danmark disse beløb fordeles over hele befolkningen gennem skatteudskrivningen i langt højere grad, end de seks lande gør det.

Det ærede medlem spurgte, om dette forslag ikke kunne få konsekvenser for sociale ydelser på andre områder. Den her foreslåede forhøjelse af ulykkesdagpengene vil bevirke, at forholdet mellem disse dagpenge og folke- og invalidepensionen ikke forrykkes væsentligt i forhold til, hvad der var gældende i 1934-35, men jeg tror ikke, man kan sammenligne dette beløb med kommunehjælp og folkepension. Derimod har kommunehjælp og folkepension jo altid fulgt hinanden indbyrdes. Ved folkepensionens indførelse ændrede man satsene for kommunehjælp sådan, at de udgør 85 pct. af folkepensionens grundbeløb med tillæg af børnetillæg. Jeg mener altså ikke, der skulle være nogen fare på færde med hensyn til konsekvensvirkninger.

Så mente det ærede medlem, at disse erstatninger og dagpengeydelse kunne føre til misbrug. Mon dog? Jeg synes, det må være det sociale område, hvor misbrug

dårligst lader sig gennemføre. Mon dog folk ville lade arme og ben klippe af for at få dagpenge plus erstatning udbetalt?

Det ærede medlem spurgte mig, hvordan det kunne være, at direktoratet og rådet skulle adskilles, når ordningen dog vitterlig i henhold til lovforslagets bemærkninger havde fungeret udmærket indtil nu. Det forslag, der her stilles, skyldes simpelt hen principielle overvejelser, idet vi må finde det mindre korrekt, at direktøren, der står i spidsen for direktoratet, også står i spidsen for rådet. Direktoratet sender en sag videre til rådet til udtalelse; dér kan det af principielle grunde være mindre korrekt, at direktøren også optræder i anden instans. Der har ikke været skygge af grund til beklagelse over for den hidtidige administration; der er her tale om en ændring, der alene skyldes principielle overvejelser.

Det ærede medlem hr. H. K. Sørensen ønskede hver enkelt ny erhvervs sygdom forelagt her i tinget ved lovændring. Det vil jeg anse for en lidet hensigtsmæssig løsning og en løsning, som også er behæftet med visse vanskeligheder, fordi vi jo ikke her i tinget har de allerbedste muligheder for at bedømme et sådant katalog over erhvervs sygdomme. Det er vist bedst at lade det hvile i et sagligt udvalg, hvori de forskellige parter er rimeligt repræsenteret.

Det ærede medlem var mærkeligt nok reserveret over for optræningen og frygtede, at de gode hjerter ville komme til at præge dette område. Jeg kan sige til det ærede medlem, at arbejdsgiverne stort set er virkelig velvilligt indstillet over for revalideringen. Jeg har mødt dette synspunkt ved oprettelsen af forskellige optræningsværksteder, og jeg synes, det er et af lyspunkterne i tiden, at det her virkelig er muligt at etablere et samarbejde. Hvad vil det ikke betyde for vore ulykkesforsikringsselskaber, om vi gennem en sådan optræning kan forkorte sygedagenes antal, at vi i stedet for at udbetale